B. Michael Radburn

CARGO

B. Michael Radburn

Cargo

versiunea în limba română

UNCRIS

Nava părea să respire, carena de oțel gemând la fiecare *respirație*, puntea de sub picioarele caporalului Gary Bronson opintindu-se la fiecare mișcare de tangaj și ruliu. Stomacul său nu prea era în mare formă, dar era mult mai bine decât în faza inițială de vomă continuă îndurată în primele trei zile pe ocean. Până acum, aerul proaspăt adus de briza marină de iunie l-a i-a făcut bine. Și-a scos bricheta Zippo din buzunar; cu degetul mare a lustruit inscripția: *77 Infanterie – Guam – Iulie 1944*

Asta a fost acum un an. Și-a lins buzele uscate. Ciudat, dar de câte ori se uita la inscripția gravată, simțea gust de sânge.

Bronson aprindea și stingea bricheta Zippo prins într-o meditație tăcută. El era din Army, nu Marine, și sigur ca dracu nu din Navy, așa că tot nu pricepea cum s-a ales cu misiunea asta de a păzi cala cargo de pe un *cruiser* care se îndrepta spre Okinawa. Ce dracu, nici măcar nu știa ce se află înăuntru. Și – încă ceva – USS *Portland* traversa Pacificul fără escortă. Ceea ce era imprudent, sau un indiciu că nava voia să se strecoare nevăzută. Sigur, japonezii erau ca și terminați, dar mai aveau destule submarine rătăcind după pradă. La acest gând, Bronson a dat din cap, și-a pus bricheta la loc în buzunar și a privit peste valurile oceanului, fixându-și ochii pe orizont. Avea un pachet nedeschis de *Lucky Strike* în buzunar, dar stomacul său era încă prea sensibil pentru a fuma.

O trapă din spatele său s-a deschis scârțâind de rugină, și *Private First Class* Gill Jefferies a ieșit afară. Bronson îl știa că Jefferies din campania de pe Insula Mariana, un alt *grunt*[1] de provincie care încerca să se adapteze la viața pe ocean.

— Hei, ai un fum, *Corp*[2]?

Bronson i-a dat pachetul său.

— Păstrează-l.

Jeffries la deschis, a aprins o țigară, și s-a aplecat peste balustrada de lângă el.

— Mulțam, spuse, strecurând pachetul în buzunarul de la piept.

— E rândul tău, *Corp*.

Făceau schimburi de câte patru ore în cabina lipsită de hublouri aflată sub linia de plutire.

---

[1] Grunt – una dintre poreclele pușcașilor marini americani (US Marines).

[2] corp – prescurtare de la corporal=caporal.

— Deja?

— Timpul zboară când ai cu ce să te distrezi.

Bronson a zâmbit, și-a trecut peste umăr cureaua carabinei și s-a îndreptat spre trapă.

— Ai idee ce păzim acolo jos?

Jeffries a aruncat o privire în ambele direcții ale coridorului înainte de a vorbi.

— Cred că da, *Corp*.

— Oh? s-a oprit Bronson în pragul trapei.

— Păi, șopti Jeffries, tocmai am auzit un zvon de la bucătar, cum că Unchiul Sam a inventat o bombă care poate *rade* un oraș întreg. Pariez că asta ducem la baza aeriană din Okinawa. Chestie foarte secretă.

Bronson a zâmbit.

— Și Unchiul Sam a stabilit că noi doi suntem cei mai buni paznici care să păzească acest secret cu care se poate câștiga războiul?

— Gândește-te, *Corp*. De aia ne strecurăm pe aici, singuri, fără escortă. Cât despre noi doi… Fără supărare, *Corp*, dar noi suntem cei mai mici din această armată. Dacă *japii* ar afla că un *cruiser* secret plin cu *Ranger*i se strecoară pe lângă insulele lor, noi am fi deja morți în apă.

Zâmbetul lui Bronson s-a șters gândindu-se la toți acei *deștepți* în halate albe care bântuiau prin cala-cargo 3. Și mai era și maiorul Stanley, singurul militar care avea permis de intrare acolo. Nimeni din echipajul navei – nici măcar căpitanul lui *Portland* – nu avea aprobare.

— O singură bombă? a ridicat Bronson din umeri.

— — —

Lui Bronson nu-i prea plăcea acolo jos. Era înăbușitor. Era originar din statul Iowa, obișnuit cu orizonturile largi ale câmpurilor de porumb. Acolo jos, sub linia de plutire, marea lovea uneori în bordurile navei. Sunetul nu era deloc unul obișnuit pentru un militar terestru, și cu cât se va întoarce mai repede pe punte, cu atât mai bine. Stătea în poziție de *at ease* (repaus) la trapa calei cargo, cu patul carabinei sprijinit pe gheată, gata să ia poziție *attention* (drepți), dacă ar fi apărut maiorul Stanley sau vreunul dintre halatele albe. Ascultă dacă se apropie vreun zgomot de pași în ghete, și, aplecându-se spre înainte, a încercat mânerul trapei, dar aceasta era încuiată.

— Ai o misiune de rahat, caporal, trebuie să te asiguri că ușa aceasta este tot timpul încuiată! l-a instruit Stanley.

Dar… ce ar face dacă ar găsi-o descuiată? Ar arunca o privire înăuntru? Ar intra? Ori ar rămâne la post și ar încuia-o așa cum i s-a ordonat? O misiune de rahat! S-a gândit la superbomba lui Jefferies, încercând să-și imagineze ceva ce putea distruge dintr-o singură explozie un oraș întreg. Aiurea! Nu e posibil! Probabil că înăuntru nu era ceva de genul acesta, dar… ce anume? A încercat ușa din nou, apoi a auzit apropiindu-se pași grei și a luat poziție de *drepți*.

Era maiorul Stanley, cu ochii îngustați, fără să clipească, cu un permanent zâmbet sarcastic imprimat pe chipul bronzat, brăzdat de vârstă, vizibil sub caschetă. Bronson a salutat.

— Maior Stanley, spuse cu o voce fermă.

— Îmi cunosc afurisitul de nume, caporal, a izbucnit cu o voce dură, abia aruncându-i o privire.

Apăsă butonul de intercom de pe ușa-trapă.

— Doctor Klein? Sunt Stanley, lasă-mă să intru.

Ușa s-a deschis larg, și un halat alb cu fața rotundă, cu ochelari cu rama neagră, l-a lăsat să intre pe maior. Nu era nimic plăcut în înfățișare lui Klein. Înalt și slab, umblase toată viața aplecat ca să-și mascheze înălțimea, avea un păr negru unsuros ce-i înconjura chelia din creștet. Umbla vorba că, după căderea Berlinului, a fost racolat din rândurile oamenilor de știință naziști. Poate că era unul dintre fabricanții bombelor lui Hitler.

Klein l-a privit o clipă pe Bronson, cu ochii negri ca de cărbune holbați, lipsiți de emoție și sentimente. Oare ce a văzut de-a lungul vieți încât să nu mai aibă emoții – se întrebă Bronson. Ușa s-a închis, iar Bronson a auzit murmurul vocilor lor

dispărând de cealaltă parte. Atunci… un *click* slab de la mecanismul e închidere. Coborî privirea ca să vadă că ușa se deschise cu vreo doi centimetri. Închizătorul nu se activase.

„Ai o misiune de rahat, caporal!"

Bronson a pus mâna pe mâner și era gata să închidă ușa, știind că zăvorul se va închide, fiind apoi accesibil doar de pe partea cealaltă sau cu cheia de securitate de pe partea aceasta. Dar… a remarcat cât de rece era oțelul. *Portland* naviga în Pacific. Aici era întotdeauna cald. Prin urmare, de ce era cala rece?

Mai ducă-se dracului, șopti, și a împins ușa descuiată.

Și-a pus cureaua carabinei pe umăr și s-a aplecat spre interior, aerul rece lovindu-l în față.

Stanley și *Kraut*[3] nu mai erau. Bronson își roti privirea primprejur. Nu semăna cu nici o altă parte a navei. A pășit în interior, a închis ușa în urma sa, și a ascultat dacă se aude vreun semn din partea maiorului Stanley sau a lui Klein. Părea să fie un coridor adiacent pe partea cealaltă. Se auzeau uși voci înăbușite, dar îndepărtate; înăuntru era semiîntuneric, doar o lumină verde, pală, venea dinspre o fereastră din stânga sa. Deasupra sa era o pasarelă fagure. Bronson a pășit cu grijă până la fereastră. Dincolo de sticla groasă se afla apă. Era un fel de tanc acvatic. Imens. Un termometru aflat dincolo de sticlă marca 36^0 Fahrenheit ($+2^0$C).

A tras cu ochiul înăuntru și a văzut ceva mic, un fel de „peștișori" – în vremile sale de pescar le-ar fi numit *larve*. Înotau în bancuri ezitante în adâncul tancului.

Pasarela a început să vibreze deasupra sa – veneau două halate albe care cărau ceva greu. Nu putea risca să fugă înapoi către ieșire; ar fi ajuns chiar sub ei.

Fir-ar…! a șuierat, privind în jur după o cale de scăpare. Acolo! O altă ușă, dincolo de tanc. A fugit, a deschis-o și a intrat. După ce s-a închis cu o bufnitură ușoară, întunericul și frigul l-au învăluit ca niște degete de gheață. Înaintă precaut până ce a ajuns la peretele opus ușii… și s-a oprit în așteptare. Mirosul era familiar, și i-a trebuit un moment ca să-l recunoască. Și-a adus aminte de slujba sa de după orele de școală când făcea curățenie în măcelăria bătrânului Beattie. Bătăile inimii i s-au rărit odată cu respirația, și când i-a fost clar că nimeni nu-l urmărește, și-a

[3] Kraut – una dintre poreclele „oficiale" ale nemților.

scos din buzunar bricheta Zippo. Aerul rece îi afecta gâtul la fiecare inspirație. A acționat bricheta; piatra a dat scânteie, dar nu şi flacără. A încercat din nou. La fel. A scuturat lichidul din interior şi de data aceasta a funcționat… dar şi-ar fi dorit să nu.

Ochi, înghețați, rămaşi holbați ca în marmură, păreau fixați în timp, în momentul morții lor. Bronson împărțea camera frigorifică cu șiruri de morți goi agățați de cârlige peste tot în jurul său. Bronson s-a lipit tare de peretele rece din oțel, cu răsuflarea-i înghețată aproape stingând flacăra brichetei. A apropiat-o pe rând de fețele morților – toți erau japonezi, luați fără îndoială de pe câmpurile de luptă, după găurile de gloanțe și carnea sfâșiată care marcau cadavrele lor.

Cristoase! Nu pot rămâne aici!

S-a împleticit către uşă, lovindu-se de trupurile ce atârnau. Aerul din plămânii acestora ieşea lovindu-l drept în față. Îi venea să vomite. Mirosea precum rănile abdominale de pe câmpul de luptă… un miros pe care nu-l puteai uita întreaga viață. Se trânti cu tot trupul în uşă şi o clipă crezu că a rămas încuiat înăuntru. Nu! Nu! Nu! A scăpat jos bricheta Zippo… un *clang* și flacăra s-a stins. Acum că știa ce se află înăuntru, întunericul părea de zece ori mai adânc. Încă o lovitură pe nevăzute și și zăvorul uşii s-a deschis cu un *crack*. Bronson a ieşit la aer curat, s-a sprijinit cu spatele de peretele metalic ca să-și revină, și a urmărit uşa congelatorului care se închidea singură, din nou.

De sus, de pe pasarelă se auzeau ciocănituri repetate. Indiferent ce or fi făcut acolo halatele albe, mascau sunetele respirației sale șuierătoare. Și-a strâns carabina la piept și a trecut pe sub pasarelă, lipit de perete. Ciocănitul a continuat, iar când a trecut pe lângă fereastra tancului i se păru că larvele erau atrase de sunet. Privi bancul cum înota ca niște nori cenuşii, către el. O larvă solitară a înotat mai aproape de sticlă; nu era mai mare decât grosimea degetului său mare. Era un fel de crab, dar deosebit de tot crabii văzuți vreodată de el. Pentru mărimea sa, cleştii erau uriaşi, iar carapacea, înserată în lungul coloanei vertebrale, era de un negru oțelos ciudat. Bronson și-a înclinat capul. *Ăsta se uită la mine?* Și-atunci a auzit un *splash* puternic de deasupra…

…și ochii înghețați ai unuia dintre soldații *japo* morți se uitau iarăși la el, corpul scufundându-se de partea cealaltă a

sticlei. Bronson și-a ținut respirația, surprins, în timp ce apa se revărsa pe partea sa de fereastră, distorsionând imaginea.

— E timpul pentru papa, spuse unul dintre halatele albe de deasupra.

Celălalt a chicotit, apoi au plecat pe pasarelă.

Bronson a dat drumul unui suspin neauzit. S-a uitat la cadavre, a întâlnit iar „privirea" mortului, și pentru o clipă a crezut că… dansează.

Crabii voraci au înotat în jurul lui – *prin* el – sfâșiindu-l în nori de carne fibroasă și oase sparte.

Să fiu al naibii! a mormăit.

Apoi, din norul de carne, un crab s-a izbit de fereastră, parcă încercând să spargă sticla cu cleștii supradimensionați. Bronson s-a dat înapoi; putea jura că *larva* se uita la el. S-a întors către ieșire, a văzut că halatele albe plecaseră, așa că a putut ieși și el. Ușa s-a deschis cu ușurință. A pășit afară, înapoi la postul său, apoi a închis ușa, încercând mecanismul de închidere pentru a se asigura că este încuiat.

Gata! a șoptit, apoi a mai verificat încă o dată, ca să fie sigur.

— — —

După o oră, a ieșit și maiorul Stanley.

— Maior Stanley! a luat Bronson poziție de „drepți", așteptând obișnuitul său mormăit morocănos… care n-a venit.

În schimb, Stanley s-a oprit în fața lui, cu ochi mai puțin aspri decât de obicei, aproape umani.

— Ai servit în Guam cu Regimentul 77, nu-i așa, caporal?

Bronson a strâns din fălci. Poate datorită mândriei; poate datorită terenului acoperit de trupurile GI[4] morți în acea bătălie.

— Da, *Sir*.

— Ai văzut destule la viața ta, nu-i așa, soldat?

Tocmai voia să răspundă când maiorul a scos la iveală bricheta Zippo scăpată de Bronson de cealaltă parte a ușii pe care o păzea, în congelator. Inscripția: *77 Infanterie – Guam – Iulie 1944,* se afla la doar 20 cm de ochii săi.

— Trebuie să stăm de vorbă, Bronson.

---

[4] GI – porecla „oficială" a soldatului american.

— — —

Nu a fost rostit nici un cuvânt până ce ușa de la cabina maiorului Stanley s-a închis în spatele lor. Stanley s-a întors, iar Bronson a luat poziție de „drepți”.

Maiorul și-a scos cascheta, a pus-o pe birou, apoi s-a așezat pe marginea acestuia.

— Repaus, caporal, spuse, cu un gest de indiferență.

Era descurajant. Stanley se uită mult timp la Bronson fără să scoată o vorbă. Nu mai era nici o urmă a privirii de oțel sau a vocii tăioase. I-a aruncat bricheta lui Bronson, care a prins-o din zbor.

— Vrei să-mi spui ce ai văzut acolo?

Când Bronson a luat poziția de „repaus”, s-a gândit să-l mintă pe maior, dar greutatea adevărului dovedit de bricheta sa făcea ca o minciună să fie futilă.

— Nu prea știu ce am văzut, *sir*.

Stanley a oftat, a luat o țigară din cutia de pe birou și a aprins-o.

— M-ai pus într-o situație dificilă, caporal. Una în care probabil ar trebui să te împușc.

— Să mă împușcați?

Bronson simți că se îneacă.

— Șezi blând.

Stanley s-a ridicat de pe birou și s-a apropiat de un aparat de proiecție așezat în fața unui rând de scaune din centrul încăperii.

— Oricum, peste 24 de ore căpitanului și echipajului de pe *Portland* li se vor aduce la cunoștință misiunea.

Apoi se întoarse spre proiector.

— Cartierul General a pregătit un film pentru informarea mea.

Porni proiectorul.

— Ca să mențin situația sub control, trebuie să te fac să-ți ții gura până atunci.

Arătă spre ecranul de pe perete pe care au apărut imagini neclare, trecute prin fumul țigării lui Stanley, ale unor oameni de știință în halate albe. Cu excepția *click*urilor mecanismului de rulare a peliculei de 8 mm, filmul era fără sonor.

— Pot face asta, *sir*, spuse Bronson.

Maiorul Stanley vorbi odată cu imaginile corespunzătoare ce se derulau pe ecran.

— Noi îi numim *Shintos*, după zeul japonez al apei. Sunt un hibrid creat de prietenii noștri naziști, ceva ce ei lucrau pentru Adolf înainte ca el să-și tragă un glonț în cap. Practic e vorba de crabul-păianjen japonez injectat cu celule fetale ale crabului carnivor de cocos. Au experimentat cu o mare varietate de specii, dar crustaceele păreau să fie cele mai responsive. Naziștii le-au iradiat sângele pentru a le întări celulele sanguine dominante și le-au hrănit cu ce ai văzut jos în cală. Radiația se pare că a fost declanșatorul, mutația creată fiind mult dincolo de așteptările noastre. *Shinto* sunt extrem de mortale și straniu de inteligente în interacțiunea dintre ele. Mai ales în modul cum își vânează prada.

Stanley a rânjit; erau prădători.

— Creaturile sunt organizate și calculate. Au o motivație copleșitoare… să se hrănească.

L-a privit intens pe Bronson pentru a-i surprinde reacția în timp ce imaginile se desfășurau pe ecran.

— La ce te gândești, caporal?

— Ce vreți să faceți cu ele?

Uită de protocol și se apropie de ecran.

— Vreau să spun, sunt atât de mici.

Lumina pâlpâitoare se reflecta în ochii lor în timp ce urmăreau pe ecran o demonstrație de hrănire.

— Le condiționăm obiceiurile de hrănire cu cadavre de japonezi – asigurate de campania de înaintare de-a latul Pacificului, din insulă în insulă – spuse Stanley. Și au dobândit o adevărată poftă pentru așa ceva. Acest transport de *Shinto* este destinat pentru Okinawa unde vor fi ambalați într-un sistem de *livrare* aerian și lansați în largul coastei Tokyo dintr-un bombardier B29.

— Pare a fi o grămadă de efort doar pentru a ucide niște băieți de plajă, *sir*.

— Fii atent la film, caporale.

Imaginile progresive erau un adevărat coșmar. Iar vocea lui Stanley care comenta le făceau să fie și mai greu de suportat.

— O, Doamne, a murmurat Bronson când le-a recunoscut potențialul.

— Cea mai afurisită porție de crabi pe care această armată de bărbați o va vedea vreodată. Vezi tu, temperatura joasă de 4,5^{0}C din tanc le mențin în stadiul de pigmei. La această temperatură le poți ține în palmă. Cea de mărimea unei palme pe care o vezi pe ecran, tocmai a fost transferată într-un tanc cu apă mai cald cu doar 10^{0}C.

Filmul arăta o Shinto care stătea pe cele patru picioare din spate, cu cleștii ridicați în timp ce tăia un cadavru de japo, încă în uniformă, țintuit pe un cadru metalic. Cânt creatura neagră, *blindată*, a lovit, atât carnea, cât și oțelul s-au rupt precum untul.

— Ccc-uumm… s-a bâlbâit Bronson. Cât de mari cresc?

Stanley s-a apropiat de proiector și l-a stins, iar Bronson a simțit imediat un sentiment de ușurare.

— Ei, asta-i întrebarea. Nu știm. Acest specimen din tancul cu apă la 10^{0}C a ajuns la această mărime în câteva minute. Apele Japoniei au în prezent 22^{0}C. Considerăm că for crește foarte mari. Îi vor lovi pe acei japo chiar unde-i doare.

— Să-i lovească? Îi vor șterge de pe hartă.

— Și mai bine, zâmbi Stanley.

Puntea a alunecat sub ei cu o mișcare violentă. Un zgomot tunător de metal rupt a pătruns în urechile lui Bronson când a fost izbit de peretele cabinei… și i s-a rupt filmul.

— — —

Valul de sunete era o cacofonie monotonă ce răzbătea prin zbârnâitul din urechile li Bronson, în timp ce luminile roșii ale alarmei generale fâlfâiau, iar sirena își suna chemarea la posturile de luptă. Bronson și-a găsit carabina și a ridicat-o; simțea ușoara canarisire spre babord. Maiorul Stanley se afla trântit într-un colț, iar după unghiul gâtului, Bronson a știut că aceste e mort.

Datorită peretelui metalic deformat, a trebuit să depună un efort serios pentru a deschide ușa de la babord. Afară a fost întâmpinat ce o perdea de fum cenușiu și de marinarii care alergau în toate părțile. Unul dintre aceștia l-a îmbrâncit din mers. Prin fum, Bronson se uita dincolo de balustrada navei. Un submarin era ieșit la suprafață la depărtare de o jumătate de milă, destul de aproape pentru a-i putea vedea semnul soarelui-răsare pictat pe turn.

— La dracu, a scuipat Bronson.

A strâns balustrada până ce i s-au albit articulațiile degetelor. *Portland* își continua cu încetineală mișcarea de canarisire.

Echipajul *sub*ului ieșise pe puntea exterioară și manevra tunul, aducând încet țeava la travers, către *Portland*. Bronson era dezorientat; comandantul său fiind mort, misiunea sa era irelevantă acum, în noile circumstanțe. Își aținti carabina asupra *sub*ului, deși a priceput cât de futil era gestul, atunci când tunul de 6 inch de la prova lui *Portland* a detunat și o coloană de apă s-a ridicat din mare la 5 m de submarin. A detunat din nou – iarăși prea scurt – iar Bronson a înțeles că înclinarea mare a navei nu permitea tunurilor principale suficientă elevație pentru distanța scurtă. Și-a lăsat jos carabina, și și-a pierdut speranța. *Gălbejiții* vor trage în ei ca la rațe; țintă fixă.

Tunul de pe puntea submarinului a fulgerat și, după o clipită, puntea de comandă a lui *Portland* a fost spulberată, împroșcând în toate părțile fragmente de metal și sticlă. O schijă i-a sfâșiat adânc obrazul și a simțit miros de carne arsă. Catargul cu antena radar s-a înclinat puternic către Bronson metalul scârțâind în timp ce se rupea. S-a strecurat prin ușa deschisă, în timp ce coloana metalică îi zdrobea pe marinarii surprinși pe punte. Sub el puntea navei vibra cu violență. El s-a întors pe spate, și-a pipăit obrazul și s-a holbat la sângele de pe degete. În lumina roșie părea negru, ceea ce-l făcu să se gândească la sângele închegat de pe cadavrele japonezilor din camera frigorifică; se gândi și la acei *Shinto* care așteptau să fie hrăniți. Dacă nava se scufunda, la fel o vor păți și creaturile din cala 3.

Bronson a simțit căldura degajată de incendiile de dincolo de pereții metalici și imediat și-a imaginat termometrul din tanc indicând creșterea temperaturii și incubarea creaturilor. *Cât de mari pot crește acestea?* S-a ridicat în picioare, în timp ce nava se mai înclina cu câteva grade. *Asta-i șmecheria... pur și simplu nu știm.* Bronson și-a scuturat capul pentru a scăpa de zbârnâitul din urechi. Câmpurile din Iowa cu porumb n-au părut nici când mai îndepărtate, iar dacă creaturile scăpau în ape calde, nici el, nici echipajul de pe *Portland*, nici japonezii ăia nu vor mai ajunge vreodată acasă. *Ai o slujbă de căcat, caporale,* a bombănit. *Chestiile alea trebuie blocate acolo jos – trebuie să se scufunde odată cu nava – înainte de a scăpa în largul Pacificului.*

Tunurile de 6 inch ale navei au încetat focul, dar mitralierele de calibrul .50 trăgeau continuu, zgâlțâind pereții metalice din jurul său. Valul de oameni ce veneau alergând din interiorul navei s-a subțiat. Bronson era pe scară când un alt obuz a lovit în mijlocul lui *Portland* și l-a trântit pe jos. În timp ce cobora a numărat punțile, până ce și-a recunoscut vechiul post de pază aflat mult sub linia de plutire. Acum nava era canarisită rău, și își imagina oceanul presând asupra carenei.

…slujbă de căcat…

Puse mâna pe mânerul ușii. *De-ar fi încuiată…* Aproape imediat se auzi vocea lui dr. Klein rugându-se prin intercom.

— Lăsați-ne să ieșim!.

Bronson s-a încruntat și încercă mânerul ușii.

— E cineva acolo? striga Klein, cu accentul său greoi. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ne lăsați să ieșim!

Bronson a apăsat pe butonul instalației intercom, gata să răspundă… ce? Klein bătea în ușă. Aceasta putea fi deschisă doar de pe partea lui sau de dincoace doar cu cheia de securitate, deci ceva nu era în regulă. Bronson a luat degetul de pe buton și a făcut un pas înapoi. Probabil că ușa era blocată – o chestie bună în aceste circumstanțe. Klein striga cu o voce tot mai puternică, engleza sa stricată fiind înlocuită de o germană guturală, apoi… bătăile și strigătele au încetat. Bronson s-a dat mai aproape de ușă și a ascultat. Se auzeau niște lovituri metalice, ritmice, apoi un *clang* ca o lovitură de topor, care l-a făcut pe Bronson să sară înapoi, cu carabina gata de tragere. *S-a mișcat ușa?* S-a uitat la spațiul dintre canat și ușă devenit nițel mai larg, după care a revenit la normal.

Ușa a rezistat.

E bine, și-a spus Bronson și a rupt-o la fugă către cea mai apropiată ieșire – acum realiza că în sus, către puntea exterioară.

Când a năvălit afară, la lumina zilei, ceea ce i-a asaltat simțurile a fost liniștea. Nu tunuri, nu sirene, nu motoare, doar o navă ce gemea profund, cu prova scufundată în marea înspumată. Două bărci și numeroase plute rigide răspândite se îndepărtau de navă, iar câțiva marinari săreau de pe balustrade și înotau spre ele.

Bronson privi puntea care aluneca sub apă. S-a dat de o parte, apoi s-a cățărat pe suprastructură, căutând disperat vreo vestă de salvare uitată. S-a folosit de balustradă pentru a-și ușura

cățărarea. O mică platformă marcată VESTE era goală. Asta e, trebuia să sară în apă fără vreuna. Putea lăsa carabina, bocancii, chingile, și să încerce, dar acum norocul lui depindea de ochitorii de la tunul japonez.

Detunătura a reverberat peste suprafața apei. Obuzul a lovit chiar pe linia de plutire, a explodat într-o minge de foc, și l-a trântit din picioare. Unda de șoc i-a afectat urechile, iar fragmentele din punte i-au sfâșiat uniforma în timp ce aluneca spre suprafața apei pe care era răspândit ulei arzând. Cureaua carabinei i-a căzut de pe umăr când trupul i-a ajuns dincolo de marginea punții. S-a prins cu o mână de balustradă, zbierând de durere când a simțit că-i este aproape smulsă din umăr. Simțea căldura focului, fumul negru îl sufoca… iar vaietul oțelului rupt a vibrat prin toată nava.

Portland se rupea în două sub propria sa greutate.

Bronson și-a închis ochii și și-a ținut respirația în timp ce secțiunea pupa se ducea în adâncuri, apa năvălind în calele expuse. Era stropit cu apă, incendiile se stingeau șuierând, pentru că nava se răsucea pe chilă. Clipea des din cauza apei sărate. Vedea neclar prova scufundându-se în marea lacomă. Bronson a expirat și și-a relaxat mușchii.

Apoi a auzit sunetul. Destul de familiar pentru a-i strânge stomacul. Un duruit metalic, precum o grămadă de picioare de oțel ce loveau metalul navei.

Nu…

Era același sunet pe care îl auzise în cală.

Și-a folosit carabina ca să se poată ridica în picioare și să se apropie de marginea carenei sfâșiate. Dedesubt, o *legiune* de Shinto se agita, evadând din epavă prin rupturile carenei. Aveau cam 2,5 m înălțime și-și croiau drum afară cu cleștii tăind prin metal. Apoi s-au răspândit în apa caldă a Mării Japoniei. Bronson s-a ridicat, și-a armat carabina și a ochit. Arma a detunat – el a clipit – reculul vătămându-i umărul deja rănit. Glontele a ricoșat de plăcile blindate de pe spatele unui Shinto. Creatura s-a oprit, s-a prins cu cleștii de o conductă de aburi și s-a uitat în sus, la el. Avea ochii ca niște perle negre strălucitoare și s-a uitat atât de adânc în ai lui Bronson încât a simțit că-i recunoaște acolo *frica*, cu siguranță.

S-a dat înapoi; putea auzi ciocănitul picioarelor ca de păianjen urcând pe metalul îndoit; a văzut cleștii apărând de

după marginea bordului ca niște topoare gata să despice lemnul punții, apoi s-a ridicat și el peste margine. Bronson a clipit speriat, s-a împiedicat și a căzut pe spate. Shinto crescuse și mai mare sub arșița soarelui, având acum 3 m când s-a ridicat pe cele patru picioare din spate. Bronson a ridicat carabina, a tras încă un foc în placa de pe abdomenul expus și a auzit *ping*ul ricoșeului cu o clipită înainte ca același glonț să aș*chieze* lemnul punții chiar lângă capul său. Creatura și-a ridicat cleștii și a fost gata să-i împlânte în el. Rândurile de plăci de pe botul său s-au îndepărtat lăsând la iveală o *gaură* umedă mărginită de plăci zimțate și un fel de ț*ipăt* ascuțit a reverberat asupra sa.

Bronson a țipat și el.

Oricât de inutil se dovedea a fi, a manevrat frenetic închizătorul carabinei și a tras foc după foc până ce a golit încărcătorul, sperând să găsească un punct slab între blăcile armurii. S-a oprit, epuizat, ultima apăsare pe trăgaci făcând doar un *click* sec. Era sunetul morții. Bronson și-a întors capul spre mare – s-a terminat. Își imagină orizontul nesfârșit al unui câmp de porumb din Iowa și s-a rugat ca sfârșitul să-i vină repede…

…dar, pe câmpurile de porumb din Iowa nu erau submarine.

În clipa în care Shinto își arcuia cleștii în jos, către el, Bronson a văzut *flash*ul tunului de punte însoțit de un *boom*. Mai aveau doar câțiva centimetri până la trupul său…. și creatura a explodat împroș*cându*-l cu bucăți din trup și ceva ca saramura.

Un val de adrenalină l-a ajutat să se târască deoparte, după care s-a ridicat cu picioarele tremurânde atât de rău, încât abia reușea să stea pe ele. Ceva a alunecat în interiorul navei scoțând un geamăt metalic și pupa s-a înclinat cu un metru sau mai mult spre babord, înainte de a se stabiliza din nou. Și-a aruncat carabina care a alunecat peste marginea punții în apa mării. Voiau să o scufunde pe *Portland* și pe el odată cu nava. *Să v-o trag!* a șoptit în timp ce-și ștergea de pe față reziduuri din creatură. Și-a ridicat chipul către căldura soarelui, a închis ochii și a așteptat.

Putea auzi oceanul clocotind, și a așteptat…

…putea simți nava mișcându-se sub el, și a așteptat…

…putea simți umbra ridicându-se rece deasupra sa… și a deschis ochii.

Înălțându-se ca o insulă dincolo de submarin era una dintre creaturi. Domina scena, cu apa mării curgând râuri de pe trupul *blindat*. Stătea cu picioarele pe fundul mării, cu jumătate din trup expus, iar ochii negri supravegheau submarinul din fața sa. Dacă deștepții aceia în halate albe s-au întrebat cât de mult pot să le crească *bebelușii*, răspunsul se afla în fața ochilor săi. Era un colos.

Bronson putea auzi echipajul japonez strigând ordine, întorcând tunul de pe punte către monstrul ce eclipsa soarele. Dar era prea târziu. Cu unul dintre clești, Shinto a ridicat submarinul ca pe o jucărie, iar cu celălalt a tăiat secțiunea prova. Nava a explodat într-un *flash* de explozibil și combustibil; fără îndoială că au explodat torpilele depozitate acolo, căldura extremă ajungând peste suprafața apei până la fața expusă a lui Bronson. Metal și trupuri arzânde au căzut ca o ploaie în Pacific și o coloană de fum negru a acoperit zona. Bronson a sperat că forța exploziei a fost suficientă ca să ucidă bestia, dar pe când briza a dispersat fumul, Shinto era tot acolo, nevătămat.

Și-a ridicat cleștii într-un gest de triumf. Gura de coșmar s-a deschis, strigătul ascuțit vibrând prin aer. Bronson a trebuit să-și acopere urechile cu mâinile.

Apoi, a urmat o adâncă și teribilă liniște.

Supraviețuitorii de pe *Portland* care pluteau în apă au rămas tăcuți; oceanul însuși a rămas tăcut după ce Bronson și-a luat mâinile de la urechi. Și-atunci, a auzit. O replică din adâncuri. Un strigăt similar, înăbușit, care vibra prin tonele de apă. Privind peste marginea punții a putut deslușI mai multe forme uriașe ce înotau pe sub chila lui *Portland*. Se îndreptau spre est, spre Japonia.

Bronson se holba la leviatanul din fața sa, fix în ochii lipsiți de suflet – o întunecime stranie care, la rândul ei, se uita la el. Creatura a înaintat și *Portland* s-a răsucit pe valul ridicat în fața sa. Bronson a închis ochii. Moartea era întâmpinată mai ușor în întuneric.

În această clipă de final, i-a trecut un gând prin minte.

Japonezii își vor fi dorit ca mai bine să fi fost doar o superbombă în calele aceste nave.

SFÂRȘIT